

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa D. K., D. P. i M. K.

przeciwko T. N.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego Gminy Miejskiej K.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 czerwca 2019 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 10 maja 2017 r. nakazał T. N. opuścić wskazany w pozwie lokal i opróżnić z wszystkich należących do niego rzeczy oraz orzekł o przysługiwaniu prawa do lokalu socjalnego. Wyrokiem z 12 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego tylko w zakresie dotyczącym lokalu socjalnego; ustalił że pozwanemu nie przysługuje prawo do takiego lokalu.

T. N. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 grudnia 2017 r. oraz o wstrzymanie wykonania tego wyroku.

Wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku został oddalony postanowieniem Sądu Okręgowego z 16 maja 2018 r.

Zarządzeniem z 8 czerwca 2018 r. pełnomocnik pozwanego został wezwany do uzupełnienia braków wniesionej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego przez oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Przesyłka zawierająca zarządzenie wysłana na adres kancelarii pełnomocnika pozwanego została zwrócona 12 lipca 2018 r. po awizowaniu w dniach 26 czerwca 2018 r. i 4 lipca 2018 r.

Postanowieniem z 24 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę i oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od opłaty sądowej od skargi. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zarządzenie z 8 czerwca 2018 r. zostało skutecznie doręczone pełnomocnikowi pozwanego w trybie art. 139 § 1 k.p.c. Zakreślony w zarządzeniu termin do uzupełnienia braków skargi upłynął bezskutecznie 18 lipca 2018 r.

W zażaleniu pozwany zakwestionował zasadność postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zastępcze formy doręczenia oparte są na założeniu, że pismo zostało adresatowi doręczone. Przyjmuje się, że założenie to można podważyć przez wykazanie, iż adresat z przyczyn od niego niezależnych nie mógł odebrać przesyłki i dowiedzieć się o treści pisma. Nie wystarcza jednak samo zaprzeczenie adresata, lecz konieczne jest uprawdopodobnienie niepowzięcia wiadomości o piśmie z przyczyn od niego niezależnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., II UZ 17/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2017 r., III UK 198/16). T.N. nie przedstawił dowodów, które obaliłyby skuteczność doręczenia zarządzenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c.

Na marginesie należy zauważyć, że w skardze występuje wiele innych braków, uzasadniających jej odrzucenie. W szczególności nie wskazano w niej przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, a nawet nie zawarto wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (art. 424⁵ pkt 6 k.p.c.).

Mając to na względzie, orzeczono jak w sentencji.

jw